

o námitkách proti výpovědi, v žalobách, jimiž jest se proti pronajímateli (propachtovateli) domáháno odevzdání věci najaté (pachtované) podle § 1096 obč. zák., dále o žalobách, jimiž se uplatňuje zrušení nebo zánik smlouvy nájemní (pachtovní) a konečně o žalobách podle § 569 c. ř. s. na vrácení nebo zpět vzetí věci najaté (spachtované), ale neplatí ve sporech o určení, že nájemní (pachtovní) poměr trvá čili nic. Dovolání podané ve lhůtě 14denní (§ 505 odst. 2. c. ř. s.) jest podáno tedy véas.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 1925 Rv I 1938/25. D. Grešl.

Je-li o námitkách, vznesených vypořídáním proti výpovědi soudní jemu doručené, zahájen spor, není místa v této rozepři pro námitku nepřipustnosti pořadu právního, kterou vypořídání spatřuje v tom, že mělo býti žádáno o svolení k výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků. Příspěvek k §§ 477 č. 6 a 572 c. ř. s.

Rekursní a odvolací soud vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva, rozsudek vydaný o námitkách i s řízením předchozím zrušil pro zmatečnost podle § 477 č. 6 c. ř. s, a výpověď odmítl.

Ke stížnosti žalobcově zrušil nejvyšší soud toto usnesení a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání ve věci jednal a rozhodl.

O důvodnění: Účelem tohoto sporu není, aby žalobci cestou řízení sporného uděleno nebo odepřeno bylo svolení k výpovědi z důvodů uvedených v § 1 zákona o ochraně nájemníků, nýbrž jde o řádnou výpověď danou podle § 561 a 562 c. ř. s., o níž sluší rozhodnouti pořadem práva sporného podle příslušných ustanovení civ. soud. řádu. Předmětem sporu zahájeného námitkami žalované strany proti doručené jí výpovědi, jest podle § 572 c. ř. s. pouze to, zda má výpověď zůstatí účinnou či má-li býti zrušena. Rozhodnutí o tom bude po případě následkem námitek žalované strany záviseti na řešení předběžné právní otázky, zda žalovaná pozůstalost má nárok na ochranu nájemníků, ale rozřešení této otázky nebude míti jiného významu a účinku, než že výpověď bude rozsudkem buď zachována v platnosti nebo zrušena. Pro námitku nepřipustnosti pořadu sporného není tedy v této rozepři místa. Měl proto odvolací soud rozhodnouti o věci rozsudkem. Ježto se tak nestalo, bylo usnesení jeho, vyslovující nepřipustnost pořadu práva, zrušiti a jemu uložiti, aby ve věci rozsudkem rozhodl. O důvod-

nesti žalobního nároku nemůže se dosud nejvyšší soud vysloviti, ježto nemůže předbíhati právům stran na řádné provedení opravného řízení.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. listopadu 1925 R I 917/25. Dr. Grešl.

Příslušnost zemského soudu civilního v Praze podle zákona ze dne 2. listopadu 1918 čis. 4 Sb. z. a n. pro žaloby o náhradu škody, způsobené vojskem na Slovensku.

Žaloba zakládá se na tom, že československé vojsko bez vědomí žalobce vniklo počátkem ledna 1922 do hospodářských budov žalobce, ležících v Kremeničce, obývalo je, mezi jinými budovami i jeden ovčín, v němž zřídilo pec a v kterém potom vypukl oheň, následkem čehož tato budova shořela. Žalobce žádá náhradu škody jemu tím způsobené.

Žalobou touto bere se tudíž stát v odpovědnost za činy vojska jako nositel státní svrchovanosti. Jde tedy o poměr veřejnoprávní. Ježto není předpisu, kterým by byl takový případ přikázán úřadu administrativnímu, zejména nejde zde o případ ubytování vojska podle zák. čl. XXXVI. z roku 1875, jest pro tento spor podle zákona ze dne 2. listopadu 1918 č. 4 Sb. z. a n. výlučně příslušný zemský soud v Praze.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. října 1925 R III 423/25. Dr. Grešl.

Zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. z.; pro poskytnutí ochrany podle §u 68 tr. z. je rozhodná pouze formální oprávněnost k služebnímu výkonu; příspěvek k výkadu §u 24 a 25 zákona domovského z 3. XII. 1863 č. 163 ř. z.

Obžalované B. U. klade se za vinu, že dne 15. srpna 1924 ve Zd. obecnímu strážníku A. C. a dělníkům obecním starostou ve Zd. ku pomoci určeným F. Š. a K. V., tudíž osobám v §u 68 tr. z. jmenovaným, u vykonávání rozkazu vrchnostenského nebezpečnou výhrůžkou a skutečným násilným ruky vztažením v tom úmyslu se zprotivila, aby výkon ten byl zmařen, a že při téže příležitosti obecního strážníka A. C. a dělníky shora jmenované, když konali službu, urazila, a že tím spáchala zločin podle §u 81 tr. z. a přestupek podle §u 312 tr. z.

Z důvodů obžaloby vychází, že obžalovaná B. U. má Hle-tého syna F., hoch ten patří do obce V. a byl na náklad do-